

Держава починається з кожного із нас

Ідея незалежності України завжди горіла живим незгасимим вогнем у душах її кращих синів і дочок, жевріла в кожному чеснім і чистім серці.

І ось 24 серпня 1991 року Верховна Рада України проголосила незалежність і самостійність Української Держави. І хоч становлення її проходить за нелегких умов - знижується життєвий рівень народу, викликає серйозну стурбованість екологічна ситуація, що особливо загострилася після Чорнобильської катастрофи,

- але те, що суверенна Україна відбулася - факт незаперечний.

Великою подією в житті нашого народу стало прийняття Верховною Радою Конституції України 28 червня 1996 року.

Шість років незалежності засвідчили, що попри всі труднощі наша країна має майбутнє. Усі громадяни України хочуть жити в процвітаючій державі. І вона такою стане!

У це вірять працівники та гості зони відчуження. У переддень іменин держави - ім слово.

Шість років тому Україна стала незалежною державою. Через кілька місяців після цього, щоб координувати роботу в 30-кілометровій зоні ЧАЕС у Чорнобилі була створена Адміністрація зони відчуження.

- Нам було виділено лише дві кімнати, - згадує начальник відділу організації праці та соціальних проблем АЗВ Віталій МАЛЮК. - Попервах працювали учотирьох, як кажуть, вдень і вночі. Очолив тоді Адміністрацію зони відчуження теперішній заступник міністра МНС Володимир Іванович Холоша. Труднощі становлення організації, загострене почуття відповідальності - не це було найважчим. Ми дуже швидко відчули, що наша країна залишилася наодинці зі своєю чорнобильською бідною.

Адже, що не кажіть, а жодна з 15-ти республік колишнього Союзу не має подібного атомного монстра, який з'явився після трагедії людства на карті нашої країни.

- Відчувається, що з кожним роком все менше

людей цікавить та хвилює проблема Чорнобиля. І вся правда про нього... Нові біди обсіли нас. Але ж зона відчуження - це частинка нашої України.

- Що здатне об'єднати нас, тут працюючих, як не воля, не бажання збудувати таку Україну, в якій не могло б ніколи повторитися подібне лихо.

- За шість років незалежності держави, ми почали вже виходити з духовної прірви, світове співтовариство рахується з Україною. А от добробут населення залишився на низькому рівні. І в той же час, на жаль, величезні кошти витрачаються на ліквідацію наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. Можливо, варто залучити до вирішення цієї проблеми якісь резервні фонди інших держав?

- Ці намагання вже були,

але даремні. Як я вже сказав, чорнобильська біда, мабуть, залишиться назавжди проблемою нашої країни. І людям, котрі ризикуючи власним здоров'ям трудяться на забрудненій радіонуклідами території, варто вклонитися. Адже чимало з них через фінансову скруту вже теж по 2-3 місяці не одержують зарплату. Адміністрація зони після детального економічного аналізу запросила кошторис на поточний рік на 132,8 млн. грн. Останній місяць жодної копійки з бюджетних коштів, на жаль, не надходило. Але я впевнений, що до кінця року держава повністю розрахується зі своїми боргами.

- Ви вірите в щасливе майбутнє нашої країни?

- Не тільки вірю, а глибоко переконаний, що ми житимемо краще. Ви ж пам'ятаєте історію: український народ вже мав декілька

спроб об'єднатися і будувати незалежну державу. Але вони закінчувалися трагічно. Сьогодні ж ми повинні вижити, вистояти і перемогти.

По-особливому зустрічають свято Дня Незалежності люди, які працюють у зоні відчуження. На землі, яка нічого не родить, окрім радіонуклідів, у селлах, в яких немає життя... Як би хотілося, щоб ця трава була чистою. І вода. І ось ці яблука... Але, щоб усе це сталося, чистими мусять бути душі і помисли. І - діяння наші. Давайте прагнути цього. І давайте привітаймо один одного з Днем Незалежності. Наші діти, внуки, віряться, будуть дбайливими господарями у своїй державі. І ми трудитимемося на благо своєї України, для майбутніх поколінь. Нехай навіть і з чорнобильським невгамовним болем у душі.

Вони різні за віком, але з подібною долею. Обидва працюють у зоні відчуження, чудові фахівці. Обидва довго жили за межами України. Ми звернулися до них із запитанням: що принесла вам та вашим рідним незалежність нашої держави і які зміни за цей час сталися в особистому житті?

Віталій ТЕРЕЩУК, провідний інженер державного підприємства теплових і електричних мереж:

- Так склалася доля, що більшу частину життя довелося прожити на Уралі. Батько родом із Житомирщини. Не розгинаючи спини трудився у полі разом з братами, але не міг прогледувати сім'ю. Довелось у 1932-му покинути рідну землю і їхати світ за очі, щоб вижити, врятуватися від голоду. Ешелони з українським зерном транспортувалися на північний схід. За ними й подалися хлопці. Переконаний, що якби тоді наша держава була незалежною, подібної

трагедії та злочину проти нації не сталося б. Ми ж, нащадки славних козацьких пращурів, були тоді "хохлами" та "малоросами", а українська земля стала дослідницьким придатком для шовіністичних ідей тодішнього керівництва.

Діти відчували всім серцем тугу своїх батьків за Україною. Ми її ніколи не бачили, але мріяли про неї у снах. Тому не випадково майже всі повернулися назад, на батьківщину своїх рідних. Отож відчуття незалежності держави, мабуть, гостріше торкнулося нас, скажімо, колишніх українських емігрантів.

Так склалася доля, що вже сьомий рік працюю в зоні

відчуження. Тут також трудяться двоє моїх синів.

Олександр САПОГОВ, технолог державного підприємства по поводженню з радіоактивними відходами та дезактивації "Комплекс".

- Питання ваші не прості, адже я росіянин і проживаю в Україні порівняно недавно. Батько мій військовий. Із сім'єю об'їздив весь колишній Союз, а зупинився у Києві.

Після служби в армії закінчив тут суднобудівний технікум, працював на місцевому заводі. Особливо припала до душі привітність українців, доброзичливість колег, навіть незнайомих людей. А дівчата тут - найкращі у світі. Так

сталося, що саме того року, коли країна стала незалежною державою, я одружився із Тетяною. Вона - киянка. Через рік народилася у нас Світланка. Ще однією подією запам'ятався мені 1991 рік. Я став студентом Українського транспортного університету.

Мій батько - ліквідатор наслідків аварії на ЧАЕС. Разом із ним з 1993 року трудимось у зоні відчуження і ми з братом. До речі, він теж не так давно одружився на українці.

Я громадянин України і не відчуваю тут ніякого дисконфриту. Підтвердженням цього є нещодавнє захищення мною на відмінно дипломна робота, у якій використані, до речі, матеріали з роботи нашої підприємства.

"Перший Всесвітній форум українців проходив у той час, коли із проголошенням незалежності України ще панував дух, чимось схожий на радість весілля, коли щасливі закохані молодята ще не усвідомили усієї важливості і відповідальності зробленого кроку, складнощів реального життя. Тож нині, збираючись удруге, коли першій Україні уже шість літ, належить зосередитися на шляхах розв'язання найсуттєвіших проблем, залучення світового українства до активнішого співробітництва на благо України", - це фрагмент із виступу Івана Драча, голови товариства "Україна" та одного з організаторів Всесвітнього форуму українців на зустрічі з Президентом України Леонідом Кучмою.

На форумі, який проходив з 21 по 24 серпня, представлено 46 країн, де діють українські громади. 650 делегатів

РОЗБУДОВУЄМО УКРАЇНУ

від західного і східного українства (по 200 представників та 250 від України). Запрошено також понад 1000 гостей.

На II Всесвітньому форумі українців виступив Президент України Леонід Кучма. На пленарних засіданнях у Палаці "Україна", "круглих столах", які проходять у Національному університеті ім. Т. Г. Шевченка, з-поміж обговорюваних питань збереження етнічної ідентичності українців, ролі діаспори в розвитку економічних зв'язків України тощо, працювала і секція "Екологія, охорона здоров'я та українська медицина". На ній розглянуто проблеми подолання наслідків Чорнобильської катастрофи.

Завтра учасники форуму побувають у зоні відчуження.

(Закінчення на стор.2)

Держава починається з кожного із нас

(Закінчення.)

Початок на стор. 1)

Що дала мені незалежність? Основне, що я почувую себе вільною людиною. У часи тоталітарного режиму я був, як маленьке

"незалежність" розумію те, щоб у нашій вільній Україні закони діяли і їх дотримувалися всі і всюди.

Незалежність дала мені те, що я можу вільно розмовляти рідною мовою. Тепер мені ніхто не говорить, що я

була державність, має всі атрибути. Я гордий, що нашу країну визнають, що на всесвітніх спортивних змаганнях вже вкотре лунає Державний гімн України і майорить наш прапор.

Моя сім'я - дружина, дві

доньки - студентки теж мають подібні погляди і переконання.

Вірю, що наша вільна Україна вирветься з економічних негараздів, що вона високо підніметься вгору в усіх галузях життя.

З цим надзвичайно важливим свя-

том вітаю своїх колег, друзів, усіх знайомих і особливо тих, з якими мене звела чорнобильська доля.

Олег ЛЮБАРСЬКИЙ,

командир третьої роти батальйону міліції ГУ МВС у Київській області по охороні зони відчуження

Деактивація автотехніки на ПуСО "Лелів" державного підприємства "Комплекс".

курчатко у шкарлупі. А зараз моя душа вільна. Тепер я можу сміливо висловити свою думку і сказати те, що хочу. І згідно з законами нашої держави можу приймати будь-які рішення сміливо і впевнено. Це стосується політичних питань, думок щодо дій керівництва організації, де працюю, уряду і т. ін. За своїми політичними поглядами я є державник. Під словами "державність", "суверенітет",

"західняк": можу висловлюватися на рідному діалекті. Головне - мене розуміють люди. Як і я їх.

У зоні відчуження працюю давно. Доводилось і доводиться спілкуватись і співробітничати з людьми різних національностей: росіянами, грузинами, вірменами, білорусами, азербайджанцями. Всі ми - покликані долею на ліквідацію наслідків планетарного лиха.

Добре, що Україна здо-

Напередодні Дня Незалежності України у зоні відчуження побували представники громадської організації "Литовський рух Чорнобиль". Мета поїздки - створення фотоальбому про литовців - учасників ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. Очолював делегацію журналіст, приватний видавець

Квітень 1988 року. Славутич. Перші новосели. Знімок із фотоархіву "ВЧ"

Кяустіс Казлаускас. Наші гості відвідали ті місця зони відчуження, де їм довелося брати участь в ЛНА на ЧАЕС у 1986 році, зустрілися з самоселами, побували у Свято-Іллінській церкві при богослужінні на Преображення Господнє (Спаса).

Ось з якими словами звернувся до читачів "Вісника Чорнобиля" представник Прибалтійської республіки, котра однією з перших у колишньому Радянському Союзі здобула незалежність, Кяустіс Казлаускас:

- Я, як і всі литовці, хотів би побажати вам розумного і чесного уряду і Верховної Ради. Це основа, з чого починається нормальне життя і робота у будь-якій країні. В обох цих гілках влади повинні працювати патріоти. Поки що у вас, та й у нас, є багато чиновників, з якими державу не побудуєш і життя не покращиться. Тож потрібних людей вам, у потрібному місці і в потрібний час. І хай цей час не забариться.